

GOVOR PAPEŽA JANEZA PAVLA II. V KARTUZIJI SERRA SAN BRUNO

5. oktobra 1984

1. Iz srca se zahvaljujem očetu priorju za tople pozdravne besede, izrečene v imenu samostanske skupnosti pri tem srečanju, ki je tako pomembno zame in – prepričan sem – tudi za vas. Zelo rad prihajam k vam, da vam izpričam ljubezen in spoštovanje, ki ju gojim do vašega Reda. Ob devetstoti obletnici njegove ustanovitve želim tudi osvežiti tesne vezi, ki ga od vsega začetka povezujejo z apostolskim sedežem, saj je moj častiti prednik Urban II. poveril svetemu Brunu in njegovim prvim učencem nekatere zaupne naloge.

Ob jubileju sem poslal D. Andreju Poissonu, generalnemu ministru vašega Reda, pismo. V njem sem omenil karizmo vaše pohvalne ustanove in pripomnil: Četudi je prav, da se pametno prilagajate našemu času, »se morate nenehno vračati k prvotnemu duhu vašega Reda ter ostati neomajno zvesti v svojem svetem poklicu.« Zdaj, ko nam je previdnost božja omogočila to srečanje, bi rad nadaljeval predmet, katerega sem načel, ter skupno z vami razmišljal o vaši vlogi v Cerkvi in o tem, kaj od vas pričakuje božje ljudstvo.

Dano vam je živeti kontemplativni poklic v tej oazi miru in molitve, katero je slikal že sveti Bruno v pismu prijatelju Raulu Zelenemu: »V Kalabriji bivam u samoti, ki je od vseh strani precej daleč od človeških bivališč ... Kako bi mogel dostojno govoriti o njeni prijetni legi, o njenem zdravem in zmernem podnebjju, o prostrani in ljubki planjavi z zelenimi travniki in pašniki, ki se vleče med gorami? Kako naj opišem pogled na gričke, ki se lahko dvigajo na vseh straneh, in tajno senčnih dolin z obiljem potokov, studencev in izvirov?« (Pismo Raulu, 4). Ker ste danes vi učenci tega uglednega moža Božjega, si vzemite k srcu njegov zgled ter si prizadevajte oživiti njegovo ljubezen do Boga v samoti, molku in molitvi, kot ljudje, »ki pričakujejo povratka gospodarja, da mu odpro takoj, ko potrka« (Lk 12, 36). Res, poklicani ste, da takorekoč vnaprej okušate božje življenje, katerega opisuje sveti Pavel v prvem pismu Korinčanom, ko pravi: »Zdaj namreč gledamo v zrcalu, nejasno, takrat pa iz obličja v obličje. Zdaj spoznavam deloma, takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan« (13, 12).

2. Vaš ustanovitelj vas vabi k razmišljanju o globokem pomenu kontemplativnega življenja, h kateremu Bog v vseh dobah zgodovine kliče požrtvovalne duše. Kartuzijanski duh je namenjen močnim možem. Že sveti Bruno je pripominjal, da je kontemplativni poklic prihranjen le maloštevilnim: »Otroci kontemplacije so redkejši od otrok dejavnosti« (prav tam, 6). Vendar pa so ti maloštevilni poklicani, da tvorijo nekako »prednjo stražo« Cerkve. Oblikovanje značaja, odpiranje srca božji milosti, vztrajnost v molitvi: vse te vaje kujejo kartuzijana v moža novega duha, prekaljenega v samoti, da bo mogel živeti za Boga s popolno predanostjo. V kartuziji se učite

popolnoma obvladovati sebe ter gojite kali vseh kreposti, medtem ko se obilno hranite z božjimi sadeži. To je cel program notranjega življenja, na katerega namiguje sveti Bruno, ko piše: »Tu si skušajo pridobiti oko, katerega jasni pogled rani z ljubeznijo Božjega Ženina in katerega čistost gleda Boga. Tu se prepuščajo dobro izrabljenemu brezdelju in mirujejo v spokojnem delovanju« (prav tam).

Kontemplativec je stalno naravnani k Bogu ter sme upravičeno ponavljati gorečo psalmistovo željo: »Kdaj pridem do gledanja Božjega obličja?« (Ps 41, 3). Na svet in njegove stvarnosti gleda precej drugače kot oni, ki živijo v svetu. Pokoj (»quies«) išče le v Bogu. Sveti Bruno ponovno vabi svoje učence, naj bežijo pred »nemirom in revščino« sveta ter pristanejo »po viharju tega sveta v mirnem in varnem pristanišču« (prav tam, 9). V miru in tišini samostana se človek z veseljem predaje hvaljenju Boga, življenju v Njem, po Njem in z Njim. Sveti Bruno je preživel v tem samostanu blizu deset let. V pismu bratom v Kartuziji je v prekipavajočem veselju odprl svojo dušo ter jih brez sleherne izumetničenosti spodbujal, naj se radujejo svojega stanu kontemplativcev: »Veselite se torej, preljubi bratje, svoje srečne usode in bogatih darov božje milosti, ki so razliti nad vami. Veselite se, ker ste ušli razburkanim valovom tega sveta, kjer se množe nevarnosti in brodolomi. Veselite se, ker ste dosegli mir in počitek v varnem in skritem pristanu« (Pismo bratom, 2).

3. Ta vaš posebni in junaški poklic pa vas ne odrinja na rob Cerkve; nasprotno, postavlja vas prav v njeno srce. Vaša navzočnost je stalen klic k molitvi, ki je pogoj za sleherni pristni aposolat. Kot sem vam pisal: Cerkev »računa z vašo predano gorečnostjo, med tem ko dan za dnem stražite v Božji navzočnosti (prim. sv. Bruno).« Cerkev vas spoštuje, visoko ceni vaše pričevanje, Cerkev se zanaša na vašo molitev. Jaz sam vam izročam v molitev apostolsko službo pastirja vesoljne Cerkve.

Izpričujte s svojim življenjem, kako ljubite Boga! Svet vas gleda in – mogoče nevedé – veliko pričakuje od vašega kontemplativnega življenja. Še naprej ga izzivajte z načinom življenja, ki ga sicer oblikujejo trpljenje, samota in molk, ki pa poraja v vas vedno novo veselje. Mar ni vaš ustanovitelj zapisal: »Korist in veselje v Bogu, ki ga prinašata samota in molk tistim, ki ju ljubijo, poznajo samo oni, ki so to izkusili« (Pismo Raulu, 6)? Da je to tudi vaše izkustvo, lahko sklepamo iz navdušenja, s katerim vztrajate na poti, ki ste se je oprijeli. Na vaših obrazih berem mir in veselje v Svetem Duhu, to pa je plačilo, ki ga daje Bog ljudem, ki so zapustili vse, da bi živeli z njim ter mu na veke prepevali hvalo.

4. Dejanski pomen vaše karizme je Cerкви jasen kot le kaj in upam, da se bo mnogo požrtvovalnih duš napotilo za vami v kontemplativno življenje. Vaše življenje je evangeljska hoja za Kristusom. Ta pa zahteva popolno podaritev z ločitvijo od sveta. To je posledica pogumne izbire, katere prvotni nagib je le eden: Jezusov klic. On vas je iz prijateljske ljubezni povabil, da mu sledite na goro, kjer boste ostali z njim.

Želim, da bi s tega kraja odšlo v svet sporočilo, ki naj doseže predvsem mlade ter jim odpre razgled na kontemplativni poklic kot božji dar. Mladi se dandanes navdihujejo ob velikih idealih in če vidijo dosledne moše, pričevalce evangelija, jim bodo z navdušenjem sledili. Ko današnjemu svetu predlagate v zgled »skrito življenje s Kristusom« (Kol 3, 3), mu kličete v spomin vrednost ponižnosti, uboštva in notranje svobode. Svet, katerega v

globini žeja po teh krepostih, hoče videti pokončne može, ki jih vsak dan junaško izvršujejo, v zavesti, da s takim pričevanjem ljubijo svoje brate in jim služijo.

Vi, ki živite v tem samostanu, ste poklicani, da kot svetilke razsvetlujete pot toliko bratom in sestram po vsem svetu. Bodite vselej pripravljeni pomagati človeku, ki potrebuje vašo molitev in vašo vedrino. Čeudi imate srečo, da ste si z Marijo, Martino sestro, »izvolili najboljši del, ki vam ne bo odvzet« (Lk 10,42), niste tujci bratom, ki s svojim stanjem trkajo na vrata vaše samote. Prinašajo vam svoje probleme, svoje britkosti in težave, ki jih spremljajo v življenju. Čeprav upoštevate zahteve vašega kontemplativnega življenja, jim darujte veselje v Bogu, jim recite, da boste molili zanje, da boste zanje darovali svoje asketske vaje, da bi tudi oni mogli črpati moči in poguma ob izviru življenja, to je, ob Kristusu.

Oni vam prinašajo človeški nemir, vi pa jim pomagajte odkriti Boga, vir pravega miru. Naj si še enkrat izposodim izražanje svetega Bruna: »Ali je sploh kako bitje, ki se more po dobroti primerjati z Bogom? Še več, ali je sploh kako drugo dobro kot samo Bog?« (Pismo Raulu, 16).

5. Želel sem skupaj z vami prebrati nekaj misli vašega ustanovitelja, da bi na tem kraju, ki je bil priča njegovega zavzetega puščavniškega življenja, pomagal poživiti duha, ki ga je prežemal. Tukaj je po dolgoletnem služenju Cerкви sklenil svoje zemeljsko bivanje. Tu ostajate vi, da ohranjate pri življenju svetilko, ki jo je prižgal pred devetsto leti.

S tega pastoralnega obiska v Kalabriji odnašam spomin na trenutek miru in veselja, ki mi je v globoko uteho. Okolje, tišina in vašo molitev bodo ostale vrezane v mojo dušo. Nadaljujte vaše poslanstvo! V spodbudo vašemu poklicu dajem vsakemu apostolski blagoslov, ki naj vam prinese darov od Boga, vira sleherne tolažbe.